

hvad man har, og saa nøje overveje, hvordan man skal naa videre frem. Derfor burde man ikke standse den Virksomhed, som Statsbiblioteket har begyndt saa godt, men lade den fortsættes, saa vil den ganske naturligt efterhaanden skæres bort, idet der vokser Biblioteker op, som kan paa-tage sig Opgaven. Nu sidder der rundt om i Landet en hel Masse Mennesker med Læselyst og Læsetrang, som de ikke kan faa tilfredsstillet paa Grund af den kultusministerielle Indeks. Jeg vil gerne slutte min Omtale af Bogsamlingssagen med atter at henstille, at man, forinden man gaar videre, søger at faa en virkelig Overvejelse i Gang af dette Forhold, en Overvejelse, hvori der kommer til at deltage Repræsentanter for det ganske jævne Landsby-Bogsamlingsarbejde rundt omkring. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Arbejde ikke var repræsenteret, da man sidst lagde Raad op.

Jeg kommer saa til den anden Sag, hvorom jeg har henvendt mig til den højtærede Kultusminister, nemlig Striden indenfor De forenede Skoler her i København. Den højtærede Kultusminister siger jo, at Ejendomsskylden for de 7 Skoler, hvori Staten er interesseret, overstiger Statsgarantien med 135,186 Kr., og den højtærede Kultusminister hævder bestemt, at der efter Statsgarantien ikke findes nogen Forhæftelse paa de 7 Skoler. Den højtærede Kultusminister ryster paa Hovedet, men der staar dog i Fortrykket, at „Garantien blev givet i sin Tid med fuld Bevidsthed om, at det var de sidste Penge, der indestod i en Institution, der havde med Skolevirksomhed at gøre. Disse Forhold er stadig til Stede, og Bedømmelsen af Statsgarantiens Karakter bliver derfor den samme den Dag i Dag, som den var, da den blev givet“. Deri har jeg rigtignok lagt, at der ikke kom nogen Prioritet efter Statsprioriteten, Prioriteter, der altsaa i Virkeligheden vilde forringe Statsprioriteten. Jeg haaber, at det er rigtigt, som jeg har opfattet det, men derom vil den højtærede Minister vel udtale sig (Afbrydelse). Jeg mener dog, at en følgende Prioritet forringer en foranstaaende, idet der bliver større Udsigt til, at man kan komme til at overtage Ejendommen.

Den højtærede Minister udtalte sig dernæst om den Henvendelse, der var kommet til Regeringen og Rigsdagen fra den saakaldte Forældreforening, og han udtalte sin Forbavselse over, at man ønskede, at Kultusministeriet skulde foranstalte en Undersøgelse af Forholdet, da man i samme

Aandedræt udtalte, at man ikke kunde have Tillid til Ministeriet. Ja, det vilde ogsaa være ganske mærkeligt, hvis man ikke begrundede det, men den højtærede Minister glemte jo at nævne, at Forældreforeningen i sit Andragende i Virkeligheden begrunder, at den ikke nærer fuld Tillid til Ministeriets Undersøgelse af Sagen; derpaa, at Ministeriet allerede har givet De forenede Skoler en Begunstigelse ved, at en af dets Embedsmænd har Sæde i Skoledirektionen, „et Forhold, om hvis Skævhed og uheldige Følger vort Repræsentantskab har udtalt sig i den anden af de vedføjede Resolutioner“. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, at Forældreforeningen har nogen Ret i, hvad den her indvender. Jeg finder det altid uheldigt, at en høj Embedsmand i et Ministerium er ledende og interesseret i et Foretagende, hvis Forhold kan blive Genstand for Undersøgelse og Bedømmelse af det Ministerium, hvori han arbejder. Jeg fandt det saaledes i sin Tid meget uheldigt, at en Departementschef i Justitsministeriet var Medlem af Overværgeraadet og saaledes kunde komme til at sidde til Doms i sin egen Sag, hvis et Værgeraad klagede over Overværgeraadet, og Sagen ialtsaa skulde afgøres af Ministeriet.

For mig er Hovedsagen ubetinget, at der kommer Fred og Ro indenfor den københavnske Skoleverden. Jeg føler mig overbevist om, at den ministerielle Embedsmand, her er Tale om, ogsaa ønsker, at der kan komme Ro indenfor De forenede Skoler, og da han nu maa have en afgjort Følelse af, at hans Tilstedeværelse som Medlem af Skolernes Bestyrelse er en Hindring for, at Freden kan komme til Stede, kan jeg ikke tro andet end, at han selv vil trække sig tilbage. Det vil aabenbart være det heldigste.

Kierkegaard: Jeg tillod mig i Fjor ved Finanslovsforslagets første Behandling at henstille til den højtærede Kultusminister at give de paa Statens Døvsstummeinstitut anbragte Børn fri Jærnbanerejse, for at de i Juleferien kunde faa Lejlighed til at aflægge Besøg i deres Hjem. Senere fremkom der fra disse Børns Forældre et Andragende om det samme, og det blev af Folketinget henvist til Undersøgelse af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det syntes, som om den højtærede Minister nærede ikke ringe Interesse for Sagen, og jeg havde derfor gjort sikker Regning paa at finde en Bevilling desangaaende paa det forelagte Finanslovsforslag. Det har imidlertid ikke